

1960. der slut af 50 orue.

Efter min opfattelse må Fluxus ~~er~~ ses som et fænomen, der nøje svarer til den almindelige borgerliggørelse af alt, den mistro til ånden, der karakteriserer øjeblikket. Over alt møder vi dette: "når alt kommer til alt", "det er jo ikke andet end" o. s. v., o. s. v.; kun tingene og fænomenerne selv har realitet, det eneste der virkelig regnes med, er "de slående argumenter", "realiteterne" og krigene.

Denne gruppes manifestationer forekommer mærkeligt blinde og døve. Det kan skyldes, at der her indtages et mellemstandpunkt, fordi der trods alt er tale om noget kunstigt frembragt, noget arrangeret, efterligning og afskrift, der på grund af manglende konsekvens næsten ikke er til at registrere, og derfor ikke, når længere end til dilettantisk kunst. Jeg havde nær sagt, det er ~~ingen~~ ^{ikke engang} virkelighed. Ikke desto mindre, virkeligheden under alle former er selvfølgelig altid betagende og rystende, men i dette tilfælde ~~er~~ ^{det} næsten lykkedes, at søvslå alle sanser og forsvinde i intet, i en spændingsløs gang af begivenheder og forhold med en ^{set} vifa et bestemt hold, ~~fast~~ ^{en slags} boucethed til kunstneriske midler: rytme, takt, o. s. v., samt en helt utilstedelig ~~bevidstheds~~ trang til at vise sig frem.

Hvis man vil konstatere til livs, må man se at komme mennesket til livs; det er svært at forestille sig et menneske, der ikke også, for en del, lever som og er en åndelig, ~~ikke~~ ^{et skat menneske} (menneske) realitet.

Men, tilbage står ~~et~~ muligheden: det sidste, store og endelige klask.

Palle Nielsen